

Η εορτή της επανακομιδής του λειψάνου του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Εωρτάσθη χθες (13ην/26ην Ὀκτωβρίου 2019) ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ εορτή τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου.

Τό γεγονός τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου ἔλαβε χώραν τήν 13ην/26ην Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1965. Τότε, ἔν ἔτος μετά τήν συνάντησιν τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα καί τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου ΣΤ΄, μετά τήν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων καί τήν ἔναρξιν τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐζήτησε τό ἱερόν λείψανον τοῦ Ὁσίου Σάββα, τό ὁποῖον οἱ Σταυροφόροι εἶχον μεταφέρει εἰς Βενετίαν.

Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐπέστρεψε τοῦτο καὶ μετηνέχθη πρὸς ὑποδοχὴν πάνδημον εἰς τὴν Πύλην τοῦ Δαβίδ, προσκύνησιν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα εἰς τὸ Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἐκεῖθεν πρὸς φύλαξιν διὰ παντός εἰς τὴν Λαύραν τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Σάββα ἰδρυθεῖσαν πρὸς προστασίαν τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων καὶ τῶν προσκυνητῶν καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν πνευματικὴν καὶ ἁγιασμόν

Διὰ τὸν ἑορτασμόν τοῦ γεγονότος τούτου προεξῆρξεν ὁλονυκτίου Ἀγρυπνίας, Ἀποδείπνου καὶ Χαιρετισμῶν, Ὁρθρου καὶ θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων καὶ Ἱερομονάχων ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, Ἀραβόφωνων Ἱερέων, καὶ τῶν Ἱεροδιακόνων Μάρκου καὶ Εὐλογίου, ψαλλόντων τοῦ Πρωτοψάλτου Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καὶ τοῦ Λαμπαδαρίου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου δεξιὰ ἑλληνιστί καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου ἀριστερὰ Ἀραβιστί καὶ προσευχομένων, τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Λαύρας Ἀρχιμανδρίτου Εὐδοκίμου, ἐντοπίων ἐξ Ἱεροσολύμων, Βηθλεέμ, Μπετζάλλας, Χωρίου τῶν Ποιμένων καὶ προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Ρουμανίας καὶ Ρωσίας.

Πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Παρακαλῶ οὖν ἡμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ παραστῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν καὶ μὴ συσχηματίζεσθαι τῷ αἵωνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί το θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθόν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον», (Ρωμ. 12, 1-2), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἅγιοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

«Ὁ τῆς ἐπουρανίου μητροπόλεως γεγονώς πολίτης», Σάββας ὁ ἡγιασμένος, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἱερᾷ αὐτοῦ Λαύρᾳ, ἵνα ἑορτάσωμεν τὴν σεπτὴν μνήμην τῆς ἐκ τῆς ἰταλικῆς πόλεως Βενετίας ἀνακομιδῆς τῶν Ἀγίων αὐτοῦ λειψάνων, δηλονότι τοῦ εὐωδιάζοντος σκηνώματος αὐτοῦ.

Ἡ ἐπιτέλεσις τῆς μνήμης τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ σκηνώματος τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα ἀποτελεῖ ἔργον εὐάρεστον τῷ Θεῷ ἀφ' ἑνός καί εὐεργεσίαν προσγενομένην εἰς ἡμᾶς, τοὺς ὑποκειμένους τῇ φθορᾷ τοῦ θανάτου, ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἀφ' ἑτέρου.

Ἀκούων εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ θεσπέσιος Σάββας παρέστησε τό σῶμα αὐτοῦ θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, προσφέρων τοιουτοτρόπως τὴν λογικὴν λατρείαν, δηλονότι τὴν πνευματικὴν «τὴν οὐδέν ἔχουσιν σωματικόν, οὐδέν παχύ, οὐδέν αἰσθητόν» κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον. Τοῦτο ἐπιβεβαιοῖ καὶ ὁ βιογράφος αὐτοῦ, ἅγιος Κύριλλος ὁ Σκυθουπολίτης, λέγων: «Ὁ Σάββας, προωρισμένος ὢν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ μήτρας καὶ προεγνωσμένος πρό διαπλάσεως κατὰ τὸν μέγαν προφήτην Ἱερεμίαν, πάντων ὁμοῦ τῶν τοῦ βίου περιφρονήσας ἐκδέδωκεν ἑαυτὸν μοναστηρίῳ..., ἔνθα ἐξεπαιδεύθη τὴν τῆς μοναχικῆς πολιτείας ἀκρίβειαν καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τό τε ψαλτήριον ἐκμανθάνει καὶ τὴν λοιπὴν τοῦ κοινοβιακοῦ κανόνος κατάστασιν».

Ὁ πόθος πρὸς τὴν εὐσέβειαν, τούτέστιν τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν, ὠδήγησε τὸν ἐκ τῆς κώμης Μουταλάσκης τῆς Καππαδοκίας Σάββαν, εἰς τοὺς θεοβαδίστους τόπους τῆς Παλαιστίνης, ἔνθα ἐμαθήτευσε τὸν μοναστικὸν βίον παρὰ τοὺς πόδας τῶν μεγάλων τῆς ἐρήμου καθοδηγητῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου καὶ Εὐθυμίου, τῶν ὁποίων καὶ ἀληθὴς μιμητὴς ἐγένετο.

Ὁ πολιστής τῆς ἐνταῦθα ἐρήμου Σάββας ἔχων κατὰ νοῦν τό παράγγελμα τοῦ σοφοῦ Παύλου: «δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ τό ἀγαθόν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον», (Ρωμ. 12,2), κατεφρόνησε τὰ σχήματα τοῦ παρόντος αἰῶνος, οἷον πλοῦτον, δόξαν καὶ πάντα τὰ πρόσκαιρα καὶ φθαρτά καὶ ἀντ' αὐτῶν ἐζήλωσε τό τέλειον τοῦ Θεοῦ θέλημα. Διό καὶ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας λέγει: «Ἐξω σαρκός καὶ τοῦ κόσμου ταῖς ἀρεταῖς γεγωνώς, καὶ δι' αὐτῶν δοξάσας, ἐπὶ γῆς διὰ βίου, τὸν Κύριον τῆς δόξης, Πάτερ σοφέ κατ' ἀξίαν δεδόξασαι καὶ ἱαμάτων ἐδείχθης θεία πηγὴ, παρ' αὐτοῦ Σάββα θεόληπτε».

Καὶ ὄντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ θεόληπτος Σάββας ἀνεδείχθη «ἱαμάτων θεία πηγὴ», δηλονότι ἱατρός ἀσθενῶν καὶ θεραπευτὴς ἀνιάτων ψυχικῶν τε καὶ σωματικῶν νόσων. Ἀψευδὴς ἀπόδειξις τούτου, ἀποτελεῖ τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ἄφθαρτον σκῆνωμα αὐτοῦ, τό ὁποῖον ἀναδίδει ἱεράν εὐωδίαν καὶ χαρίσματα ἱαμάτων, ὡς λέγει καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «Τίς λόγος ἀξίως ἐξεῖποι τὴν ἐν τοῖς σοροῖς τῶν ἁγίων καὶ τοῖς λειψάνοις τῶν ὁσίων παρὰ Θεοῦ δόξαν, τῷ παντὶ χρόνῳ συμπαρατεινομένην, τὴν ἀναδιδομένην ἐκ τούτων ἱεράν εὐωδίαν, τὰ πηγάζοντα μύρα, τὰ χαρίσματα τῶν ἱαμάτων, τὰ ἐνεργήματα τῶν δυνάμεων, τὰς πολυειδεῖς καὶ σωτηρίους ἡμῖν ἐν τούτοις ἐπιφανείας»· καὶ

ἀναλυτικώτερον: Ποῖος λόγος θά διηγηθῇ ἐπαξίως τὴν δόξαν, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τοὺς σορούς τῶν Ἁγίων καὶ εἰς τὰ λείψανα τῶν ὁστών, ὅπου συμπαρατείνεται διαχρονικῶς, ὡς καὶ τὴν εὐωδίαν, ἡ ὁποία ἀναδίδεται ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὰ μύρα πού ἀναβλύζουν τὰ χαρίσματα τῶν ἱαμάτων, τὰ ἐνεργήματα τῶν δυνάμεων καὶ τὰς ποικίλας καὶ σωτηρίου θεραπείας τὰς γενομένας εἰς ἡμᾶς δι' αὐτῶν;

Περιττόν νά εἴπωμεν, ὅτι τὰ λείψαντα τῶν ἁγίων ἀποτελοῦν μαρτυρίαν ἀπτήν τῆς Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, καὶ «μνήμην δικαίων μετ' ἐγκωμίων», (Παροιμ. 10,7) καὶ «δικαίων ψυχαί ἐν χειρὶ Θεοῦ», (Σοφ. Σολομ. 3,1), λέγει ἡ Ἁγία Γραφή. Ὁ δέ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει: «Οὐκ ἔστιν οὖν ὁ Θεός, Θεὸς νεκρῶν ἀλλὰ ζώντων, πάντες γάρ αὐτῷ ζῶσιν», (Ματθ. 22,32).

Τὴν ἀληθῆ ταύτην μαρτυρίαν «τοῦ Θεοῦ τῶν ζώντων» ἀφ' ἑνός καὶ τῆς «Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν» ἀφ' ἑτέρου, κηρύττει καὶ εὐαγγελίζεται ἡμῖν ὁ Ὅσιος τοῦ Θεοῦ Πατὴρ ἡμῶν Σάββας ὁ ἡγιασμένος, ὁ ὁποῖος ἠγάπησε Κύριον τὸν Θεὸν αὐτοῦ ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ του καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ του καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ του, (Ματθ. 22, 37), κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου.

Εἰς τοῦτο καλούμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον, οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Σάββα, ἵνα τηρῶμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ ἀγαπῶμεν τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, διότι, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, «οἶδαμεν ὅτι ἐκ Θεοῦ ἐσμεν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται. Οἶδαμεν δέ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦκει καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν, ἵνα γινώσκομεν τὸν ἀληθινόν», (Α' Ἰωάν. 5,19).

Λέγομεν δέ τοῦτο διότι, κατὰ τὸν ψαλμωδόν, πολλοὶ «ἠγάπησαν αὐτόν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν καὶ τῇ γλώσσει αὐτῶν ἐψεύσαντο αὐτῷ» [τῷ Θεῷ],(Ψαλμ. 77,36).

Παρακαλέσωμεν τὸν μέγαν τῆς ἐρήμου πολιστήν, Σάββαν τὸν ἡγιασμένον, τὸν παρρησίαν ἔχοντα πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, ἵνα μετὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας αἰτῇται φῶς ταῖς διανοίαις καὶ εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν. Μετὰ δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Βοᾷ χαριστήρια ἡ σὴ μεγίστη Λαύρα καὶ πάντιμος, οἰκιστὴν σε καὶ κτίστην καὶ πολιοῦχον προβαλλομένη σοφέ καὶ καυχωμένη κραυγάζει πρὸς Κύριον· εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν». Ἀμήν.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν καὶ τό κόλλυβον εἰς τὸν νάρθηκα, ὁ Μακαριώτατος παρεκάθισεν εἰς μοναστηριακὴν τράπεζαν καὶ εὐλογῶν ἀνεχώρησε διερχόμενος κατὰ τό ἔθος ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.